

Recenzja pracy doktorskiej

Pani mgr Anny Parkity pt.: *„Twórczość fortepianowa Antoniego Kątskiego w kontekście XIX-wiecznej muzyki romantycznej na przykładzie wybranych utworów”* na zlecenie Rady Dyscypliny Artystycznej Akademii Muzycznej w Gdańsku na podstawie uchwały nr 4/2020 z dn. 20.01.2020.

Sylwetka Kandydatki

Pani mgr Anna Parkita urodziła się w 1992 roku w Kielcach. Tam też ukończyła Podstawową i Średnią Szkołę Muzyczną w klasie mgr Andrzeja Domina.

W latach 2011-2016 studiowała na Akademii Muzycznej w Bydgoszczy w klasach fortepianu prof. Andrzeja Drzewieckiego i prof. Jerzego Sulikowskiego.

Od czasów szkolnych koncertuje systematycznie (również z orkiestrą) w kraju i zagranicą (Austria, Litwa, Włochy, Wielka Brytania).

Jest laureatką konkursów i festiwali muzycznych w Sanoku, Druskinnikaj na Litwie i w Warszawie.

Po studiach kształciła się między innymi u takich mistrzów jak: Kevin Kenner, Viera Nosina, Michał Waskriesiński, Andrzej Jasiński i Lidia Grychtołówna.

W latach 2016-2017 odbyła studia podyplomowe w paryskiej La Scola Cantorum u prof. Eugena Indjica.

Jest autorką i współautorką artykułów naukowych z dziedziny pogranicza muzyki i terapii muzycznej.

Ocena pracy doktorskiej

Praca doktorska Pani mgr Anny Parkity pt.: *„Twórczość fortepianowa Antoniego Kątskiego w kontekście XIX-wiecznej muzyki romantycznej na przykładzie wybranych utworów”* składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na płycie CD oraz rozprawy doktorskiej stanowiących uzupełniającą się całość.

Dzieło artystyczne to nagranie *Sonaty fortepianowej F-dur op. 156, Sonaty fortepianowej f-moll op. 310, Medytacji fortepianowej Toujours seul op. 57 i La sensitive – Rêverie pour piano op. 246* Antoniego Kątskiego.

Sonaty fortepianowe należą do największych dzieł w twórczości kompozytora. Obie posiadają raczej klasyczną formę i prawdopodobnie najbardziej charakterystyczne dla Niego cechy języka muzycznego. Faktura jest przejrzysta z elementami stylu *brillante* wykorzystująca raczej górny i średni rejestr klawiatury. Charakterystyczna jest dość skromna ranga określań ekspresyjno-agogicznych.

Takie jest również wykonanie tych dzieł przez doktorantkę. Pianistka znalazła w tej muzyce klasyczną prostotę frazowania, schludną i wyrównaną artykulację, jakby nieco ascetyczną urodę brzmienia i kontrolowane zróżnicowanie charakteru (z dyskretnym podkreśleniem elementów *quasi* ludowych). Pewien niedosyt pozostawiają finały obu sonat. Osobiście wybrałbym nieco szybsze tempa (w *Presto* i *Prestissimo*), większe i bardziej wyraziste kulminacje i gwałtowniejsze *furioso* w zakończeniu II Sonaty.

Bardzo pięknym wieńczącym dzieło artystyczne elementem są dwie miniatury fortepianowe: *Medytacja fortepianowa Toujours seul op. 57 i La sensitive – Rêverie pour piano op. 246*. Doktorantka wykonuje je z dużą swobodą, bardzo elastycznie prowadząc frazę, w idealnie odczuty „timing”, operując bardzo subtelnym i różnorodnym brzmieniem. Niebagatelne znaczenie posiadają wykreowane przez pianistkę efekty kolorystyczne związane także z wirtuozowskim blaskiem ornamentacji, figuracji i rozłożonej wśród drobnych wartości rytmicznych harmonii.

Cały program składający się na przedstawione nagranie okazuje się wymagającym i stawiającym przed Doktorantką trudne zadania. Z pełnym przekonaniem mogę stwierdzić, że Pani mgr Anna Parkita sprostała tym zadaniom w sposób zadowalający, wykazując się bardzo dobrym i wszechstronnym warszatem pianistycznym, który w sposób bardzo inteligentny i kontrolowany wykorzystwała do zbudowania czytelnej formy i ciekawej interpretacji wykonywanych dzieł, a o ich pełnym zrozumieniu przekonała nas w swojej doktorskiej dysertacji.

Praca doktorska (część opisowa) Pani mgr Anny Parkity pod znanym już tytułem jest pozycją w swej dyscyplinie wyjątkową. Wiele prac poświęconych kompozytorom i kompozycjom mniej znanym jest napisanych dość formalnie, bez naukowego zacięcia badacza.

Praca Pani mgr Anny Parkity od pierwszych zdań wciąga i mimo swych oczywistych elementów informacyjnych i analitycznych, utrzymuje czytelnika w pewnego rodzaju napięciu, charakterystycznym przecież dla literatury pięknej. Autorka nie szczędzi jednak informacji. Postać Antoniego Kątskiego jawi się we wszystkich niuansach jego niezwykle aktywnej działalności pianistycznej i kompozytorskiej. Okazuje się, że mniej znany pod koniec XX wieku i w naszym stuleciu artysta, to wybitny i powszechnie doceniany w XIX wieku pianista i interesujący twórca. Cenne informacje przekazane bardzo sprawnym i czytelnym językiem, teksty źródłowe, programy koncertów, zestaw dzieł fortepianowych A. Kątskiego i krytyki z jego koncertów dopełniają pracę, czyniąc ją bardzo wartościową. Praca zaświadcza

jednoznacznie o głębokiej wiedzy autorki i umiejętności jej wykorzystania w rzetelny i interesujący sposób.

Mniej frapująca część pracy poświęcona analizie wykonywanych przez autorkę dzieł przynosi bardzo pożyteczną bazę poznawczą dotyczącą techniki kompozytorskiej i stylistycznych cech twórczości A. Kątskiego. Mam wrażenie, że choćby odrobinę treści autorka mogła poświęcić ewentualnym i tak zwanym problemom wykonawczym związanym z nagraniem utworami. Nie czyniąc oczywiście z tej uwagi zarzutu, uważam, że praca pani mgr Anny Parkity spełnia wszystkie przynależne takiej pracy wymogi i zasługuje na najwyższe uznanie.

KONKLUZJA

Przedstawiona przez Panią mgr Annę Parkitę praca doktorska jest nie tylko nowym, wnikliwym i interesującym ujęciem tematu. Zaświadcza również o dużej wiedzy merytorycznej i pianistycznym profesjonalizmie Doktorantki.

Zarówno dzieło artystyczne jak i jego opis potwierdzają bardzo wysokie aspiracje artystyczne i intelektualne Doktorantki. Nagranie będących tematem pracy utworów Antoniego Kątskiego spełnia bardzo wysokie wymagania. Praca pisemna pełna jest nowych elementów poznawczych. Praca doktorska jako całość wnosi znaczący wkład w rozwój kultury muzycznej w naszym kraju i tym samym spełnia bez zastrzeżeń wszystkie wymagania art. 13 ust. 1 Ustawy z dn. 14.03.2013 roku. Pracę doktorską Pani mgr Anny Parkity przyjmuję.

Prof. dr hab. Mirosław Herbowski